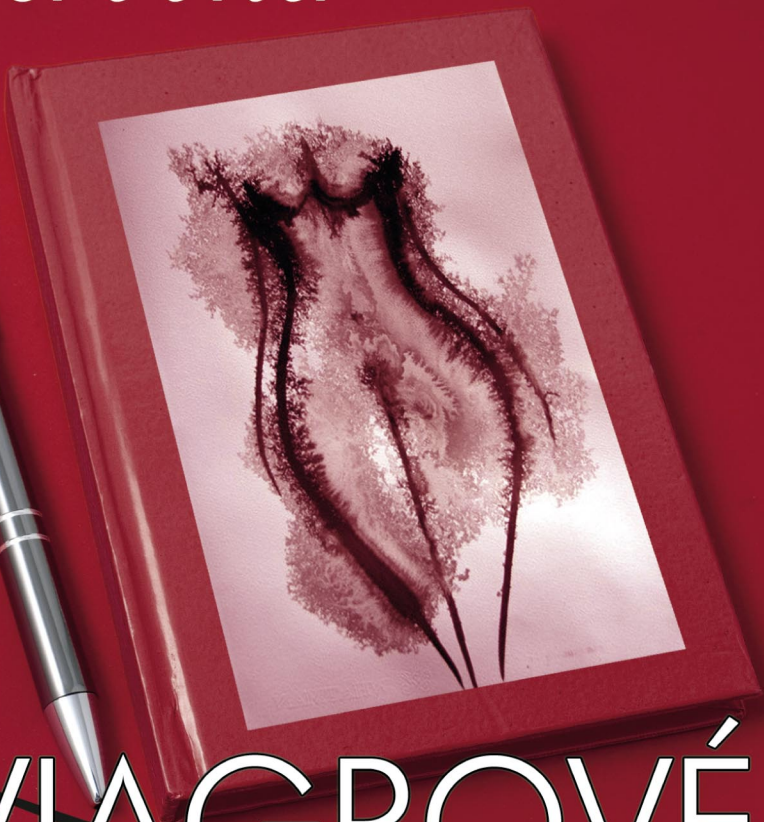

*Barbara Rose
Brooker*

VIAGROVÉ
DENÍKY

VIAGROVÉ DENÍKY

PRAHA 2012

Přeložila: **EVA BROŽOVÁ**

Barbara Rose Brooker: Viagrové deníky
Vydání první
Copyright © 2013 by Barbara Rose Brooker
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2012 jako svou 1731. publikaci
Přeloženo z anglického originálu The Viagra Diaries
vydaného nakladatelstvím Gallery Books,
A Division of Simon & Schuster, Inc., 2013
Český překlad © 2012 Eva Brožová
Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková
Korektorka Zdeňka Grigarová
Přebal a vazba © 2012 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2012 Martina Kysucká
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo **BARONET**[®] jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-6 4-

BARONET
Praha 2012

Barbara Rose Brooker

VIAGROVÉ DENÍKY

*Tuto knihu s láskou věnuji svým dcerám
Suzy Ungerové a Bonny Lise Ostermanové.
Chci také poděkovat Emilii Pisaniové,
která umožnila její vydání,
a nejlepšímu agentovi na světě Davidu Viglianovi.
Jsem také nesmírně vděčná svým studentům,
budoucím spisovatelům.*

Kapitola 1

Van Goghova *Hvězdná noc* mě dostává na kolena. Bože, je úžasná, vířící hvězdy, silné emoce a zářivé barvy. Páni, nic lepšího než umění neexistuje.

Jmenuju se Anny Applebaumová. Je mi šedesát pět a píšu pro *San Francisco Times* sloupek o životním stylu seniorů. Právě se nacházím v sanfranciském Muzeu moderního umění a dělám si poznámky pro další sloupek. Obvykle píšu o restauracích, fitcentrech, kulturních akcích a podobně, ale doufám, že sloupek o umění bude inspirativnější.

Přípozdívá se, a tak seběhnu po schodišti do rozlehlé mramorové haly se všemi těmi fantastickými houpajícími se Calderovými výtvy a chvatně vyjdu ven. Lije jako z konve a já utíkám, protože jsem ztratila deštník, ale dávám pozor, abych v kožených kozačkách na desetcentimetrovém podpatku neupadla. Je dopravní špička; lidé roztahují deštníky a cpou se do kabin pozemních lanovek. Bože, to město je nádherné, všechny ty pahorky kolem zálivu. Pocházím odsud, ale San Franciska se nikdy nenabažím. Jako bych žila uvnitř jedné z těch malých skleněných koulí, kterými se třepe.

Promočená na kůži kráčím podél budov k Union Square a doufám, že stihnu příští autobus. Jenže hustě prší a oblohu protne blesk. Vběhnu do kavárny a rozhodnu se, že tam počkám, než bouřka přejde.

Kavárna je malá a útulná. U stolků sedí několik lidí a pracuje na noteboocích. Sundám si kabát a klobouk, setřepu z nich kapky deště a posadím se k oknu. Objed-

nám si kávu, a právě když si začnu dělat poznámky pro zítřejší sloupek, zazvoní mi mobil. Volá editorka Monica. Pracuju pro noviny už pět let, volá mi jen vzácně, takže je mi jasné, že se něco děje. „Ahoj,“ prohlásím vesele.

„Špatný zprávy,“ oznámí Monica, než stačím něco dodat. Mluví do telefonu s hlasitým odposlechem a já skoro vidím, jak při tom kouří cigaretu. „Novinám klesá odbyt.“

„Zítřejší sloupek bude skvělý,“ vyhrknu svým nejchlácholivějším tónem. „Píšu o Van Goghovi a o tom, že muzeum je ideálním místem pro seniory, aby –“

„Anny, naši senioři nosí pleny. Van Gogha neznají. Tohle pro ně není zajímavý. Pokud nenajdeš nějaký nový téma, něco kontroverzního, budu muset sloupek stopnout,“ oznámí.

„Senioři mi píšou, že už je nebaví diskriminace kvůli věku a škatulkování podle data narození. A podobné věci,“ namítnu a snažím se, aby to neznělo podrážděně.

„Dokud nebudou *San Francisco Times* vynášet, příznivci jsou k ničemu,“ vyštěkne Monica. „Nemůžu otisknout ‚Senioři a politika‘, kde většinou píšeš o svých protiválečných názorech a o tom, že svět je vzhůru nohama.“

„Jen jsem napsala, že podle mě je válka v Iráku zbytečná a že senioři by měli protestovat a angažovat se.“

„Nejsi Christiane Amanpourová. Kdybychom potřebovali politickou komentátorku, najali bychom si ji. Varovala jsem tě, abys mírnila tón. Obvinila jsi pečovatelskej dům Šťastnej senior z příšerných podmínek! Několikrát mi volala majitelka novin. A je fakt naštvaná.“

Držím jazyk za zuby, protože bojuju s nutkáním sdělit Monice, že jsem taky seniorka a že se mi nelíbí, jakým způsobem o nás mluví, ale v duchu se okřiknu, ať nedělám vlny. „Nesnáším nálepku senior. Nesnáším všechny nálepky: homosexuál, heterosexuál, senior,“ ohradím se svým nejpříjemnějším tónem. „Je mi pětadesát, ale

nejsem senior. Jsem člověk. Když nechceš vypadat jako jedna z těch rozmazlených paniček z Orange County, jakmile je ti padesát, zařadí tě do asistenčního programu pro seniory. Ráda bych psala o diskriminaci kvůli věku. To je kontroverzní téma.“

„Ale no tak. Nikdo nechce číst o stárnutí. Ani naši čtenáři nechtějí číst o seniorech, který se chovají jako John Travolta v *Horečce sobotní noci*. Většina našich postarších čtenářů má pleny, jsou na vozíku a zotavují se z mrtvičky. Jestli nevymyslíš něco aktuálního a kontroverzního, budu se s tebou muset rozloučit.“

„Jasně. Bez urážky, Monico, ale tobě je třicet osm a netrpíš diskriminací kvůli věku. Kromě toho něco vymyslím.“

„Dobře, Anny, věřím ti. Pracujeme spolu už šestej rok. Mám tě ráda, ale přijímám rozkazy od Bunnyho Silvermana, kterej si myslí, že tohle jsou *New York Times*. Vymysli teda něco, co vyvolá obrovskou reakci. Musím končit.“

Potom co zavěším, zmocní se mě panika a roztřesu se jako osika. Kéž bych tak měla papírový pytlík. Když jsem nervózní, dýchám do sáčku. Přitisknu si tedy na ústa alespoň ubrousek a zhluboka vdechuju. *Panebože, prosím, ať o ten sloupek nepříjdu. Já ty peníze nutně potřebuju*. I když mám zdravotní a sociální pojištění a tu a tam prodám nějaký svůj obraz, vyjdu jen taktak. Je mi pětadesát, jsem rozvedená sloupkařka bez peněz a spím na pohovce. Ale toužím po slávě, bohatství a nehybnoucí lásce. Chci to všechno. A vadí mi, jak všichni říkají, že jsem na to moc stará. Sny nemají s věkem nic společného.

Odjakživa jsem chtěla být spisovatelkou, dokonce jsem si představovala, že jsem slavná novinářka jako Diane Sawyerová, a zatímco stojím v dešti v nějaké bohem zapomenuté zemi a moknou mi vlasy, za zády se mi hroutí svět a já hned utíkám do kanceláře, abych

o tom napsala reportáž. Někdy je těžké vyrovnat se s faktem, že uběhlo tolik času a nic zásadního se nestalo.

Objednám si další šálek kávy, pozoruju, jak se do kopce plazí kabiny lanovky, a vzpomínám na léta, kdy jsem psala román, který jsem po svatbě odložila, a jak jsem potom po třicítce chodila na vysokou a vystudovala tvůrčí psaní. Na roky po rozvodu, kdy jsem psala sloupky pro bulvární plátky, o celebritách, recenze restaurací, články o nemovitostech. Bylo to strašné, než jsem před pěti lety narazila na Monicu – vpadla jsem k ní do kanceláře se seznamem témat o seniorech a přesevěčovala ji tak dlouho, až řekla: „Jenom klid. Beru vás. Vaše nápady se mi líbí.“

Sleduju, jak po oknech stéká déšť, a vzpomínám na den, kdy mi Donald oznámil, že se chce rozvést. V kapse jeho saka jsem objevila viagru, a když jsem se ho na to zeptala, přiznal, že spí s Conchitou, naší dvacetiletou hospodyní. Pak požádal o rozvod. Aby to završil, vyhlásil bankrot s tím, že je na mizině. Dostala jsem malé vyrovnání a přestěhovala se do svého současného bytu v San Francisku. Donald se hned po rozvodu oženil s Conchitou a teď spolu mají dva syny. Tomu říkám zničený člověk. A navíc musí neustále volat naší dceři Emily, která ještě v jednačtyřiceti letech čeká na jeho telefonáty. Smutné. Je mi Emily líto. Donald a já jsme nebyli moc starostliví rodiče. Já jsem pořád malovala, psala a snila o kariéře. Donald měl plné ruce práce se svou právníckou praxí a s nákupy nemovitostí a Emily se o sebe musela brzy začít starat sama.

Přestává pršet. Zaplatím, protože chci chytit autobus v pět a večer pracovat na svých krabicích. Já totiž vyrábím a maluju krabice. Jsem krabicemi posedlá. Sbíráám je na skládkách a pak v nich tvořím malé světy, titěrné výjevy, které inspirují mé obrazy. Ale v poslední době jsem ztratila invenci a moje díla začínají působit nudně.

Zapnu si černý kožený kabát, vyjdu z kavárny a utíkám do kopce do Sutter Street, odkud mi jede autobus.

Nacpu se do přeplněného dopravního prostředku a snažím se ukořistit místo vpředu.

„Klídek, babčo,“ utrousí podobaný mladík v páchnoucí bundě a vyfoukne mi ho před nosem. Na okamžik se ohromeně zastavím, pak se proderu dál dozadu a nakonec najdu místo u okna.

Jak se autobus pomalu kodrcá po kopcích a míjí řady pastelově natřených viktoriánských domů, zachytím svůj odraz ve skle a bleskne mi hlavou, jestli vypadám staře. Pod očima mám kruhy a hnědé vlasy mi visí zplihle na ramena. Ani trochu nepripomínám dívky z reklam na šampony, které mají vlasy tak hedvábné, že se jim vznášejí kolem hlavy jako svatozář. Co vůbec znamená stará? V téhle zemi je staré všechno nad dvacet. Zavřu oči a vzpomenu si na minulý víkend u Emily. Bydlí v Berkeley se svým partnerem Harrym, padesátiletým architektem, a černým labradorem Fredem. Přesvědčovali mě, abych zkusila Židovskou on-line seznamku, a tvrdili mi, že je nejvyšší čas, abych se s někým seznámila. „Než na to budeš moc stará, mami, a skončíš v pečovatelském domě,“ dodala Emily. Ale já jsem se bránila, že se nechci s nikým seznámit přes internet. Emily si o mě pořád dělá starosti a říká mi, co mám dělat. Dohání mě to k šílenství.

Od rozvodu se kromě svých nejlepších kamarádek Janet a Lisy – každý večer si telefonujeme a všechno si říkáme – a svého souseda Ryana McNallyho skoro s nikým nestýkám. Ryan je uznávaný fotograf, o deset let mladší než já, a pracuje pro *National Geographic*. Žije u nás v domě a před devíti lety jsme se potkali v prádelně. Právě jsem se přistěhovala a společně jsme čekali, až se nám dosuší prádlo. Dali jsme se do řeči a já se přistihla, že mu vykládám o svém nedávném rozvodu. Svěřil se mi, že je vdovec. Spřátelili jsme se, a když není

pracovně někde ve světě, chodíme do kina, do muzeí, na vernisáže a často si hodnotíme práci. Oba umění milujeme a Ryan se v něm vážně vyzná. Víkendy tráví ve svém venkovském domě v Sebastopolu, kde pěstuje květiny.

Když autobus zastaví na Broadwayi, vystoupím. Je už tma a na oblohu začíná vycházet měsíc. Dva bloky jdu pěšky. Zastavím se u růží před domem, protože si vzpomenu, jak je Ryan před dvěma měsíci, než odjel do Holandska, stříhal. Poradil mi, abych seřízla stonky pod vodou, než dám růže do vázy.

Vpadnu do haly v maurském stylu, projdu kolem falešného vodopádu a po křivém, hrbolatém schodišti vyběhnu ke svému bytu. Cestou nasávám sladký odér perské kuchyně a čínského jídla ze sousední restaurace, který se vznáší na chodbách. Minu prázdný byt, který se nachází přes chodbu od mého, a bleskne mi hlavou, že nechci umřít sama na své pohovce jako chudák paní Nelsonová, kterou vynesli ven ve vaku na mrtvoly, a všichni se na to dívali.

Otevřu dveře a jsem šťastná, že mám celý večer před sebou.

Kapitola 2

Je skoro půlnoc a já nemůžu spát. Po nesourodé večeři – sardinky se sušenkami – sleduju depresivní zprávy na CNN, potom si obleču džíny pocákané barvou a pracovní košili, stáhnou vlasy do ohonu a zapnu céděčko se salsou. Bez hudby nedokážu pracovat. Nakonec si připravím malířskou paletu a rozložím náčiní.

Pustím se do *Romantických krabic*, řady obalů od bot značky Lucite, které jsem objevila v Čínské čtvrti a zaplnila je básněmi a lístky růží. O stěny se opírají velká plátna, která mi Ryan pomohl napnout. Na tenkých kabelech se houpou *Visící krabice*, plastové krabičky, které jsem našla v jednom kouzelném obchodě. Malování mě vzrušuje. Obrazy mi pomáhají vidět můj život, vysvětlují mi, co nevím nebo neumím vyjádřit. Je to úžasný proces. Už několik let mám agentku, a přestože nepovažuju malování za zdroj svého příjmu, sním o tom, že jednou uspořádám autorskou výstavu.

Přestože mám malý byt, působí díky pět a půl metru vysokým stropům prostorně. Obývací a maličkou kuchyni s jídelnou, kterou jsem proměnila v ateliér, od sebe oddělují francouzské dveře. Ryan mi před lety pomohl smontovat police na knížky, barvy a plátna. V barevných mexických vázách z blešího trhu v Marin jsou naaranžované kytice oranžových čajových růží. Bez ohledu na to, že mám hluboko do kapsy, chodím každý týden do tržnice a koupím si čajové růže. Na dlouhém bílém stole u zdi stojí zarámované fotografie Emily spolu se snímky Ryana a dalších přátel.

Vyvrtám do krabic maličké otvory a pak do nich vlo-
žím maličké žárovky, které osvětlují skleněné kostky na
dně. Potom pracuju na *Svatební krabici*, krychlové kra-
bici z ručního papíru s otvory ve víku. Chci, aby krabice
zobrazovala panenskou lásku. Namočím štětec do bílé
akrylové barvy smíchané se sušenými květinami a na-
náším ji, dokud se povrch neleskne. Následující hodinu
vlepuju do otvorů perličky.

Když už jsem vyčerpaná, přestanu pracovat. V pokoji
je zima, a tak zavřu okno. Déšť přichází v rychlých pří-
valech. Krásné žluté listy přilepené na skle připomínají
zvlhlé hvězdy. Chladnými, zmáčenými ulicemi projíždí
dějí auta.

Protože chci mít před odchodem do postele uklizeno,
vyperu štětce, dám je uschnout do plechovek od kávy
a tuby s barvami hodím do velkého plastového koše,
který mám pod stolem. Nakonec strčím do proutěného
koše štosy výtisků *New York* a *New York Times*, abych
ve svém přeplněném bytečku vytvořila zdání pořádku.
Zbožňuju chaos, je to způsob, jak udržet pořádek. Mám
lehkou dyslexii, takže někdy píšu slova pozpátku. Ale
mám svůj systém a barevně si označuju štětce, plátno
a další věci. Zmatek mě povznáší. Příliš velký pořádek
mě dusí.

Jak si protahuju paže, padne mi zrak na barevnou
fotografii Ryana, kterou jsem pořídila před několika
měsíci, předtím než odjel do Holandska. Stříhá na ní
růže. Jeho pevné, svalnaté tělo se sklání nad květinami
a ve světlých, lehce prošedivělých vlasech se mu lesk-
ne slunce. Vedle je snímek Emily s černým labradorem
Fredem.

Až na vzdálený hluk slábnoucího provozu venku
a občasné kvílení sirény panuje ve starém činžáku ticho.
Zničehonic se cítím osamělá, strašlivě osamělá. Napad-
ne mě, jestli to takhle bude až do konce mého života.
Někdy mám ošklivé sny, že dostanu mrtvici a Emily mě

odveze do domu pro seniory: sedím na skládací židli na chodbě, mám mastné vlasy a silné brýle, z koutku úst mi teče slina a na květovaném županu ze zásilkového obchodu mám jmenovku na suchý zip. Přejede mi mráz po zádech. Přehodím přes sebe starý červený pléd, který mi Emily před mnoha lety upletla, a bleskne mi hlavou, že Emily s Harrym mají možná pravdu a měla bych tu internetovou seznamku vyzkoušet. Přestože se ke mně Emily chová často pánovitě, spíš jako matka než dítě, mívá většinou pravdu. Děláme si jedna o druhou starosti.

V čem je vlastně problém? Všichni jsou na síti. Tak proč nezkusit seznamku? Kdo se o tom dozví?

Při té představě zamírím s novou energií ke stolu.

Na počítači se připojím na Židovskou seznamku, zaregistruju se, předplatím si ji na tři měsíce a postupuju podle instrukcí. Vytkukám svou přezdívku: *LadyAnny*. Když vyplním dotazník, že preferuju muže od pětadesáti do devadesáti a že nemám zájem o vdavky, nekouřím a jsem liberálka, napíšu text svého inzerátu:

Pětašedesátiletá autorka novinových sloupků hledá legraci a romantiku s mužem, který je vzdělaný, má smysl pro humor a nebojí se deště. Seber odvahu. Věk nehraje roli. Ozvi se mi. Nakonec připojím nejnovější fotku, kterou mám u svého sloupku v novinách.

Po obdržení e-mailu, že jsem se stala oficiální členkou Židovské seznamky, a nadšená touhle novou zkušeností si následující hodinu prohlížím fotografie, šokovaná obrovským množstvím mužů v mém věku. Jenomže většina z nich hledá ženy „do čtyřiceti, s konfekční velikostí šest, sportovně založené a finančně zajištěné“. Hlasitě se směju jejich přezdívkám – DlouhýDick, SchopnýSonny, VáhavýVincenz – studuju snímky astronautů, kuchařů, mužů na rybářských lodích, kteří drží obrovskou, vlastnoručně ulovenou rybu, dalších na golfovém hřišti nebo stojících vedle letadel. Mají přehazovačku, někteří jsou v šortkách, jiní ve smokingu

a všichni se chlubí svými přednostmi: lékaři, právníci, multimilionáři i investiční makléři.

Kliknu na profil šestašedesátiletého vdovce a lodního konstruktéra, pak na terapeuta, který napsal knihu s titulem *Šťastné ženy*, a nakonec na pohledného, vysokého, štíhlého sedmdesátníka v lyžařském oblečení stojícího na vrcholku hory, jako by mu patřila. Říká si BezvaBrach. V profilu píše, že je úspěšným obchodníkem s diamanty a touží po *dlouhodobém* vztahu se *zralou* ženou, která je inteligentní a nezávislá. Jsem ráda za tu zralou ženu. Napíšu mu, že se s ním chci sejít.

Druhý den se nemůžu dočkat, až se podívám na seznamku. Přihlásím se, zkontroluju poštu a žasnu, že mi obchodník s diamanty odepsal. BezvaBrach píše:

Drahá Anny. Jmenuji se Marv Rothstein. Rád bych si s tebou zašel na večeri a sklenku vína. Vyhovuje Ti pátek večer, v půl šesté, v baru s názvem Harris? V případě souhlasu prosím potvrď. Budu mít na sobě tmavý oblek a najdu Tě.

Jeho okamžitá odpověď na mě hluboce zapůsobí, proto si ho vygoogluju a s překvapením zjistím, že jde o světozně proslulého obchodníka s diamanty, který má pobočky v Jižní Africe, Belgii a Francii. Mezi jeho klienty patří všichni od filmových hvězd a celebrit až po politiky. Proč je na seznamce? bleskne mi hlavou. Ale za schůzku stojí, řeknu si.

Odepíšu: Jmenuju se Anny Applebaumová. Pozvání přijímám. Budu mít na sobě černé oblečení. Mám dlouhé, tmavé vlasy s melírem a jsem vysoká. Těším se, až Tě poznám, Anny.“

Kapitola 3

Další den v poledne sedím s Janet a Lisou v suterénní kavárně obchodního domu Macy. Obrovská místnost je zařízená jako samoobslužná jídelna, páchne po *enchiladas* a zákazníci stojí v dlouhých frontách a objednávají si jídlo. Janet má polední přestávku a Lisa chvíli volna mezi prohlídkami nemovitostí.

„Tihle staří páprdové jsou příšerní,“ prohodí Janet s plnou pusou krutího sendviče. „Buď s sebou vláčí fotky svých zesnulých manželek v bikinách, nebo jsou to takoví skrbličí, že tě donutí jít deset mil, aby zaparkovali auto.“

Janet má na sobě tmavomodrý kostým od Chanela. Vlasy, které byly kdysi červené, si nechala obarvit na zářivě oranžové a nosí je vyčesané do vysokého drdolu. Má jednu z těch nedokonalých tváří, které jsou krásné – výrazný nos, pronikavé tmavé oči a plné rudé rty.

„Ty to zvládneš, Anny,“ řekne Lisa. „Najdeš téma pro svůj sloupek.“ Lisa, která má konfekční velikost dvě, je drobná, se světlým mikádem a inteligentníma tmavýma očima. Přes ramena šedého kostýmku od Armaniho si přehodila modrý šátek Hermes. Vedle ní leží tyrkysová kabelka značky Birkin.

Janet, která je už třicet let rozvedená, pracuje v Macy jako hlavní nákupčí pro Chanela. Seznámily jsme se před devíti lety, když jsem si kupovala rtěnku. Zjistily jsme, že máme stejně staré dcery a že nás opustil manžel, a tak se z nás staly důvěrné přítelkyně. Janet vyrostla v sirotčinci a od té doby se protloukala na

vlastní pěst. Potom jsem při prohlídce muzea s průvodcem poznala Lisu Bermanovou a sblížily jsme se nad de Kooningem a Picassem. Lisa, které je šedesát dva, je vdova a nesmírně úspěšná obchodnice s nemovitostmi. Kromě toho má ženatého syna, vnuka a její manžel zemřel před deseti lety na náhlou srdeční slabost. „V každém případě jsem byla skoro celou noc vzhůru a brouzdala po seznamce,“ oznámím a čekám na jejich reakci. „V pátek večer mám rande. Je mu sedmdesát, je to zazobaný obchodník s diamanty a jdeme do Harris na víno a na večeři.“

„Zlato! To není špatný!“ prohlásí Janet nadšeně. „Seniori, se kterými jsem se seznámila já, mě vzali maximálně do Olive Garden. Půlka z nich měla plíny. Když zakašlali, upšoukli si. Když šli rychle, cvrnkali si do kalhot. Polovina seniorů bere viagru, chodí s erekcí a pěstuje svoje pindíky jako stromy.“

Lisa podotkne: „Hlavně buď opatrná. Mohl by to být sériový vrah.“ Decentně přitom žvýká salát z biořepy.

„Židovští muži nejsou sérioví vrazi,“ namítne Janet. „To jsou právníci, doktoři –“

„Nebo šmejdi, kteří chtějí vracet dárky,“ utrousí Lisa a napije se ledového čaje. „Pamatujete na toho výkonného předsedu, kterého jsem poznala na seznamce? Samé pozlátko, řidič, střešní byt? Dal mi k narozeninám zlaté rolexky. Když jsem se s ním hned nevyspala, vzal si je zpátky. Hodinky své mrtvé manželky. Škoda, protože mezi námi byla chemie.“

„Chemie, *šmémie*,“ utrousí Janet pohrdavě a strčí si do pusy bramborový hranolek. „Kašlu na ně, když nejsou velkorysí. Vyrazila jsem si s bohatým kožišníkem. Bydlí si jako král Tutanchamon v Royal Towers, ale je to neuvěřitelný skrblík. Používá kupony „Dvě jídla za cenu jednoho“ a nenápadně je strká servírce, jako bych to nevěděla.“

„Janet, mně je fakt naprosto jedno, jestli má peníze –“

„Možná to bude ten pravý,“ přeruší mě Janet a uculí se. „Musíme se vdát, než budeme na antidepresivech, mít endoprotézu a vyrazíme se zájezdem pro osamělé penzisty na Aljašku. Vezmi si ho dřív, než se tvojí největší radostí stanou děti, které za tebou chodí v neděli na návštěvu se *šmate* kytka ze zásilkového obchodu.“

„Manželství mám po krk,“ namítnu. „Nejsem si jistá, jestli se dá s jedním chlapem vydržet celý život. Nejsme v době Jane Austenové. Můžeme si vybrat, jak budeme žít.“

„Zvolit si, jestli budeme samy, nebo s páprdou nadopovaným viagrou,“ dodá Janet.

„Amen,“ podpoří ji Lisa. Rozhlédne se po místnosti a zašeptá: „A Janet si s tou viagrou nedělá legraci. Tohle je viagrová generace.“

Janet se ušklíbne. „Zvládnou to dokonce i úplní zoufalci. Byla jsem s osmašedesátiletým, napůl mrtvým magnátem. Stačilo se dotknout jedné jeho ubohé kuličky o velikosti skleněnky a choval se jako jelen v říji. Myrna Goldblattová byla na *šlep dick* okružní plavbě s jedním bohatým chlápkem a on se tak nacpal viagrou, že se v ní ta věc zasekla a ona musela zavolat kapitána, aby je dostal od sebe, jako psy.“

„Panebože,“ zamumlám a snažím se ovládnout smích. „Chuděra...“

„Janet!“ pokárá ji Lisa.

„Uvolni se, zlato,“ řekne Janet. Odmlčí se a probodne mě svýma oduševnělými tmavými očima. „Potřebuješ vylepšit, Anny.“

Lisa souhlasně přikývne. „Jsi vysoká, štíhlá, ale potřebuješ botox. A chodíš oblečená jako bývalá hippiesáčka. Zbav se těch šedin a nech si vlasy víc promelírovat. Hasid, můj kadeřník, si s tím určitě poradí. Zavolám mu.“

„Nechte mě na pokoji! Devět let jsem chodila na terapii a konečně se mi líbí, jak vypadám.“

Se zklamaným výrazem si povzdychnou. Ale Janet dál trvá na tom, že se sebou musím něco udělat. „Uvidíš. Budeš na tom rande neodolatelná.“

Lisa se musí vrátit do práce a já si v duchu položím otázku, co můžu ztratit. Následuju Janet nahoru do přízemí.

V Macy je blázinec. Z reproduktorů vyřvává hudba a všude je spousta lidí. Sedím v přízemí u pultu firmy Chanel na vysoké dřevěné stoličce před zrcadlem a Janetin vizážista Manuel mi čistí obličej vatovými tampóny napuštěnými voňavou pleťovou vodou. Manuel je asi devatenáctiletý mladíček, hubený jako lunt, s čírem na hlavě a arogantním pohledem. Je celý v černém a pohybuje se, jako by tančil.

„Používáte dobrý odličovač?“ zeptá se se silným španělským přízvukem.

„Niveu,“ hlesnu pokorně.

„Moc špatné,“ odpoví Manuel se zděšeným výrazem. „Ucpává póry. Proto vaše pleť vyhlíží tak nezdravě. Potřebujete ji zbavit odumřelých buněk.“ Jeho dva pomocníci, kteří vypadají stěží na dvanáct, oddaně přikyvuji jako řecký chór. To už kolem mě stojí hlouček zákazníků a zvědavě pokukují.

Práce se ujme Janet a postaví se na stoličku. „Nejdřív ti, zlato, aplikujeme zvlhčovač. Jen se podívej na ty vrásky,“ řekne a znechuceně mlaskne. „Když se na mě nějaký muž podívá, myslí si, že je mi třicet. Podívej se na moji pleť. Je hladká. Vlhká.“ Ztiší hlas. „A na noc si vždycky důkladně promažu obličej a ty-víš-co panenským olivovým olejem. Naše ty-víš-co totiž vysychají.“

„Aby byla vlhká,“ opakuju poslušně.

„Zavři oči, zlato,“ nařídí Janet a do obličeje mi zavane její cigaretový dech. „Teď ti aplikuju na obličej ko-rektor, který zakryje všechny pupínky a červené žilky. Fuj. Je to důležité, zlato.“

„Jasně.“

Potom mi Janet namaluje oční linky, na víčka nanese šedivé stíny a zamumlá: „Kouřové a sexy.“ Dodá, že nesmím zapomenout na tvářenku.

„Dobře. Nezapomenu.“

„Zlato, chovej se lhostejně,“ zašeptá a mě znovu ovane její cigaretový dech. „Tihle páprdové zbožňují dívky. Nažhaví je to. A ne abys s ním šla hned první večer. Ať si myslí, že tvoje ty-víš-co je ze zlata.“

„Jdu jen na rande,“ ohradím se rozpačitě, protože čumilové se stahují pořád blíž a blíž.

„I když ji mám scvrklou a barvím si bílé chloupky,“ zašeptá Janet, „chovám se, jako by nebyli dost dobří na to, abych je pustila dovnitř.“

Všichni poslouchají. Zrudnu jako pivoňka, toužím se propadnout do země a doufám, že pod vrstvami korektoru nejsou mé rozpaky vidět.

Jakmile je Janet hotová, zvedne zrcadlo, abych se na sebe mohla podívat. Musím přiznat, že se mi to líbí. „Nádhera. Díky.“

Obejme mě. „Zlato, láska čeká hned za rohem. Buď veselá. Buď krásná. Sloupávej staré buňky. A pij hodně vody.“

„Jasně.“

„Trénuj zvuky při orgasmu. Zbožňují, když ženská hlasitě heká.“

Všichni se na mě dívají a poslouchají Janet. Červenám se a přemítám, jestli je to přes make-up vidět.

Manuel se rozplývá, jak „úžasně“ vypadám. „Když jste sem přišla, vypadala jste *příšerně*. Teď připomínáte filmovou hvězdu.“

Janet mi šoupne do brašny hrst vzorků od Chanela a naposledy se obejmeme. Vyběhnu do zamračeného dne a zastavím si taxík. Z Janetiny a Lisiny rad se mi točí hlava a celou cestu domů přemýšlím o tom novém, nebezpečném světě, do kterého se chystám vstoupit.